

РЕШЕНИЕ

№ 25950

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Лилия Кариева, като разгледа дело номер **3441** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на П. С. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Т., срещу Заповед № Л-156/14.03.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца на основание чл.15, ал.1, т.3 и т.4 вр. с чл.19, ал.2 от ЗИНЗС вр. с чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР „неизпълнение на служебните задължения“, чл.197, ал.1, т.3 вр. с чл.200, ал.1, т.8 и т.11 от ЗМВР. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречие с приложимите материалноправни и процесуалноправни разпоредби. Твърди се, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като липсва обсъждане на тежестта на нарушенията, не е отчетено цялостното поведение на служителя по време на службата, не става ясно как са определени формата на вината, видът и размерът на наказанието. На следващо място е посочено, че в заповедта не е упоменато в какво се изразява твърдяното неизпълнение на служебните задължения и конкретното „бездействие“, каквото задължение има наказващият орган. Искане се отмяна на оспорената заповед. Претендират се направените по делото разnosки. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. Т., който моли за отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен. По същество изразява становище за незаконосъобразност и неправилност на заповедта, като постановена при липса на мотиви, изготвена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при несъобразяване с целта на закона. Счита, че оспореният административен акт само формално съдържа нормативно установените чл. 59, ал. 2 от АПК, реквизити. Твърди, че актът е лишен от собствени мотиви

поради липса на самостоятелна оценъчна дейност от страна на наказващия орган при индивидуализиране на нарушението от фактическа и правна страна. Обръща внимание, че в случая административният орган буквално се е задоволил да изготви процесната заповед без да има категорично направени от страна на същия фактически и правни изводи, тъй като е пренесъл фактическите и правни изводи от писмената справка регистрирана с № 3528/12.02.2025 г. по описа на Затвора - [населено място]. Сочи нарушение на императивна разпоредба на чл. 206, ал. 4 във вр. с ал. 2 ЗМВР. Твърди, че не е уточнено категорично времето, мястото, обстоятелствата, при които е настъпил инцидента и е наложена процесното наказание, което е в явно противоречие с реквизитите на чл. 210, ал. 1 ЗМВР. Претендира разноси, за които представя доказателства по реда на чл. 80 ГПК.

Ответникът – началникът на Затвора – [населено място], чрез процесуалния си представител юр. К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София-град, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че със заповед № ЛС-03-403/08.03.2000 г. на министъра на правосъдието жалбоподателят е назначен на длъжност „Надзирател“ в ТПО „К.“ при затвора [населено място], със звание „Сержант“ от МВР /л.59 – гръб/, а към датата на издаване на оспорената заповед, П. С. Г. е заемал длъжността „Надзирател I-ва“ степен в затворническо общежитие „К.“ I-ва категория към Затвора – [населено място].

В докладна записка от 16.12.2024 г., изготвена от инспектор „СДВР“ на 2-ра група в ЗОЗТ „К.“ /л.67/ е посочено, издадена по повод предложение за преместване на л.св. П. П. Г. на осн. чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС, е описан случай от 07.12.2024 г. в 09:50 ч., когато инсп. С. П. – постови на „Пост № 11“ е докладвал, че при изпълнение на разпореждане на ДГН Д. А., л.с.в. П. Г. да бъде настанен в помещение № 1, в зоната за лишени от свобода, имащи нужда от специална закрила, л.св. се е възпротивил бурно, защото желанието му било да бъде настанен в помещение № 2, последвало е съприкосновение между него и инсп. П., по време на което П. неколkokратно се е опитал да избута от себе си л.св. Г., приканвайки го да се успокои. Посочено е, че въпреки горното, напрежението е ескалирало, тъй като л. св. е продължил да отправя обиди и закани към П., ударил го в лявата част на лицето и му скъсал пагоните и наранил главата си в стената. Изложени са твърдения, че агресията на л.св. Г. била овладяна след пристигането на още двама служители на НОС, оказали съдействие на П.. Посочено е, че при идване на ДГН група надзиратели от НОС било констатирано, че агресията е преустановена и ситуацията е овладяна, След проведен разговор с л.с.в Г., същият изразил съжаление за случилото се. Било установено, че л.св. е с повърхностно нараняване в областта на теменната част, което било обработено в медицинския център. По повод на констатираното охлузване, било разпоредено конвоирането на л. св. до СБАЛЛС – Затвора [населено място], което се твърди, че Г. отказал писмено.

Със заповед № Л-23/20.01.2025 г. на ЗА началника на Затвора – [населено място] /л.37/, издадена във връзка с постъпили предварителни данни, отразени в писмо № 26545/13.12.2024 г. на СГП и становище, рег. № 524/16.01.2025 г., изготвено от комисия, назначена със заповед № Л-511/20.12.2024 г. на ВПД началник на Затвора – [населено място] I-ва категория, за изясняване на факти и обстоятелства от 07.12.2024 г., когато мл. инсп. П. С. Г. е присъствал на място при употребата на физическа сила спрямо л.св. П. Г. и не е предприел мерки да докладва за случилото се устно или писмено на командирите на отделение, дежурен главен надзирател в ЗО „К.“ I –ва категория или на началник на ЗО „К.“, както и наличието на други факти и обстоятелства по

случая, е назначена комисия, която да извърши дисциплинарна проверка в срок до 17.02.2025 г. Заповедта е връчена на служителя срещу подпис на 21.01.2025 г.

Резултатите от извършената проверка са отразени в писмена справка рег. № 3528/12.02.2025 г. /л.32/, изготвена от дисциплинарната комисия, в която е посочено, че на 07.12.2024 г. за времето от 09:45 до 10:20 ч. чрез системата за видео наблюдение е установена следната фактическа обстановка: в 09:32 ч. мл. инсп. С. П. и мл. инсп. А. А. влизат в коридора, където са разположени помещенията „наказателни килии“ и „специфични нужди“; в 09:35 ч. лишеният от свобода П. П. Г. е изведен от „наказателна килия“, а в 09:36 ч. е конвоиран към 2-ра група на ЗОЗТ „К.“, въпреки, че преди настаняването си в „наказателна килия“ е бил настанен в помещение за „специфични нужди“; в 09:48 ч. лишеният от свобода Г. е върнат обратно в коридора пред „наказателни килии“, където влиза в словесен конфликт с мл. инсп. А. А., след което лишеният от свобода Г. хвърля багажа си на земята и започва словесен конфликт с мл. инсп. П., който избутва лишеният от свобода Г. общо 6 пъти от близкото разстояние, в което се намира от него лишеният от свобода; в 09:49 ч. лишеният от свобода Г. посяга към мл.инсп. П., който го избутва към помещенията „наказателни килии“, а в това време мл. инсп. А. А. и мл. инсп. П. Г. влизат в коридора на 4-та група и започват да затварят спалните помещения; в 09:50 ч. мл. инсп. А. А. се опитва да помогне на мл. инсп. П., за овладяване на ситуацията, като в това време мл. инсп. П. Г. протяга двете си ръце нагоре, възпрепятствайки видеонаблюдението; в 09:52 ч. мл. инсп. П. и мл. инсп. А. излизат от коридора при помещенията за „специфични нужди“, като оставят сам мл. инсп. П. Г. с лишеният от свобода Г.; 09:53 ч. лишеният от свобода Г. е оставен сам в коридора на 4-та група, където ръкомахайки говори със служителите намиращи се пред 4-та група, след което в 09:54 ч. лишеният от свобода Г. е изведен от коридора на 4-та група и в 09:55 ч. се връща отново; констатиран са пропуски по време на лостовата служба на младши инспектор П. С. Г. на 07.12.2024г. От видеозаписите, дисциплинарната комисия е достигнала до заключение, че лостовия надзирател младши инспектор П. С. Г. е присъствал на място на 07.12.2024 г. при употребената физическа сила, спрямо лишеният от свобода П. П. Г., но независимо от това, не е предприел мерки, да докладва устно или писмено на дежурния главен надзирател съгласно чл.312 т.13 от ППЗИНЗС която гласи:„Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения са длъжни да докладват писмено за извършените нарушения и престъпления и да правят предложения за поощряване на лишените от свобода . Отделно от това при прегледа на наличните по преписката видеозаписи, комисията приема, че действията на служителя П. С. Г., при които поставя ръцете си на касата на врата, са именно такива, които са насочени към възпрепятстване на видеонаблюдението, за правилното документиране на случая. Прието е, че с бездействието си (в 09:50 ч.) мл.инсп.Г. поставя ръце върху рамката на вратата, а малко след това мл.инсп. П. посяга да ритне л.св. Г., който е свален на земята и ситуацията е овладяна). Заключение на дисциплинарната комисия гласи, че мл.инсп. Г. допринася действията да ескалират. Според комисията, поведението на служителя представлява нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т.2 „Неизпълнение на служебните задължения“ от ЗМВР, за което по смисъла на чл. 200, ал. 1, т. 8 и т. 11 от ЗМВР се предвижда на служителя, да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година. В справката е обсъдено кадрово дело на младши инспектор П. С. Г., надзирател I-ва степен в ЗОЗТ, „К.“ към затвора в [населено място] I-ва категория, според което служителят притежава свидетелство за първоначална пенитенциарна подготовка № 1397/2002 г., с което придобива квалификация Надзирател в местата за лишаване от свобода и следствени арести, награждаван е два пъти със заповед № Л-36/23.05.2001г. на началника на затвора в [населено място] с „Обявяване на благодарност“ и със заповед № Л-89/22.08.2005 г. на началника на затвора

в [населено място] с „Обявяване на благодарност“ и не е наказван. Приетото за извършено от служителя бездействие в 09:50 ч., изразяващо се в поставяне на ръце върху рамката на вратата, след което мл.инсп. П. посяга да ритне л.св. Г., с което го сваля на земята, допринесло до това действията да ескалират, дисциплинарната комисия е квалифицирала като неизпълнение на служебните задължения по смисъла на чл.194,ал.2,т.2 от ЗМВР, вменени с разпоредбите на чл.312,т.13 от ППЗИНЗС. С оглед изложените факти, съображения и аргументи, комисията е предложила да бъде наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 1 година, на младши инспектор П. С. Г., надзирател I-ва степен в ЗОЗТ, „К.“ към затвора в [населено място] I-ва категория. Видно от отбелязването върху справката, служителят е запознат с нея срещу подпис на 20.02.2025 г. Има и отбелязване, че същият е запознат с правата си по чл.207, ал.8 от ЗМВР и е уведомен, че съгласно чл.207, ал.10 от ЗМВР има право на допълнителни обяснения или възражение в срок от 24 часа след запознаването му със справката.

На 20.02.2025 г., П. С. Г. е депозирал възражение в срока по чл. чл.207, ал.10 от ЗМВР /л.25/, в което е посочил, че за случая е докладвал устно на ДКО мл. инсп. Н. и по телефона на ДГН инсп. А.. Изложил е твърдения, че нито е искал, нито по някакъв начин е възпрепятствал видеонаблюдението, а си сложил ръцете първоначално на касата на вратата, защото се спънал в багажа на л.св. Г., а след това, защото залитнал след като стъпил на прага на вратата.

С покана за даване на писмени обяснения по реда на чл.206, ал.1 ЗМВР /л.23/, дисциплинарно-наказващият орган – началникът на затвора в [населено място], е предоставил възможност на служителя Г. да даде писмени обяснения или възражения по случая като е формулирал четири въпроса, по които Г. да даде становище. Поканата е връчена на 03.03.2025 г. в 18:15 ч.

П. Г. се е възползвал от правото си за даване на даде писмени обяснения или възражения по случая с депозиран до ВПД началник на Затвора – [населено място] писмен отговор, вх. № 5227/04.03.2025 г. /л.19/.

С оспорената заповед № Л-156/14.03.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл.15, ал.1, т.3 и т.4 вр. с чл.19, ал.2 от ЗИНЗС вр. с чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР „неизпълнение на служебните задължения“, чл.197, ал.1, т.3 вр. с чл.200, ал.1, т.8 и т.11 от ЗМВР. Посочени са следните фактически и правни основания: на 07.12.2024 г. младши инспектор П. С. Г. е присъствал на място при употребената физическа сила спрямо лишеният от свобода П. П. Г., но независимо от това, не е предприел мерки, да докладва устно или писмено на дежурния главен надзирател съгласно чл.312 т.13 от ППЗИНЗС която гласи: „Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения са длъжни да докладват писмено за извършените нарушения и престъпления и да правят предложения за поощряване на лишените от свобода“. Посочено е, че при прегледа на наличните по преписката видеозаписи, действията на служителя П. С. Г., при които поставя ръцете си на касата на врата, са именно такива, които са насочени към възпрепятстване на видеонаблюдението, за правилното документиране на случая. Прието е, че с бездействието си (в 09:50 ч.) мл.инсп.Г. поставя ръце върху рамката на вратата, а малко след това мл.инсп. П. посяга да ритне л.св. Г., който е свален на земята и ситуацията е овладяна). Заключение на дисциплинарната комисия гласи, че мл.инсп. Г. допринася действията да ескалират. Посочено е, че с деянието си мл. инсп. П. Г. виновен е нарушил разпоредбите на чл.312 т.13 от ППЗИНЗС, което представлява нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.2 „Неизпълнение на служебните задължения“ от ЗМВР, за което на основание чл.200, ал.1, т.8 „укриване или омаловажаване на дисциплинарни нарушения“ и т.11 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките

ръководители“ от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца. В заповедта е посочено, че при налагане на дисциплинарното наказание, ДНО е оценил събраните доказателства, взел е предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 19.03.2025 г.

Към административната преписка са приложени 2 бр. DVR от камери 15 и 16, съдържащи записи на процесния случай от 07.12.2024 г.; длъжностна характеристика за длъжността „надзирател II и I степен“ в ЗО III-I категория към затвор III-I категория; медицинска документация от прегледите на л.св.; заповед за назначаване и акт за встъпване в длъжност на служителя – жалбоподател.

По делото са изслушани свидетелските показания на Н. М. Н. и А. Н. А..

Свидетелят Н. заявява, че познава П. Г. от двадесет и пет години най-малко. За себе си споделя, че работи като командир на отделение, като уточнява, че предишните години работели с П. Г. в едно отделение като надзиратели. За процесната дата 07.12.2024 г. споделя, че се касае за ситуацията с неизпълнение на разпореждане на надзирател на 11 и 12 пост в корпуса. Споделя, че П. Г., по същото време и в същия ден и дежурство, е бил на 2 пост- КПП на затвора. Не си спомня какъв ден точно е било, но заявява, че на поста си, Г. изпълнявал свиждане, проверка на багаж, същевременно като се провери багажа, влизал в корпуса. Разяснява, че работата му се състояла в извеждане на л.св. след провеждане на свиждането и връщане на същите по групите. Споделя, че когато връщал л.с.в. по групите станал свидетел на ситуацията на четвъртия етаж в корпуса. Разяснява, че в такива ситуации свободните колеги затварят групите, за да не ескалира напрежението между лишените от свобода и заявява, че точно това направи и колегата му Г.. Не може да каже нищо за ситуацията, защото в същото време бил на пропуски, където давал билети от 09:30 ч. до 10:30 ч. по предварително утвърден график. След случката обаче, към 10:00 ч. - 10:15 ч., колегата П. Г., отишъл при него на пропуски и му докладвал устно за случилото се на 4 етаж в корпуса. Пояснява, че при използване на физическа сила към лишен от свобода винаги се прави формуляр за травматични увреждания. Споделя, че лично от него и от колегата Г., и по разпореждане на дежурния офицер, понеже в К., нямали доктор, лишеният от свобода бил конвоиран до Затвора С., където му е издаден формуляр за травматични увреждания. Спомня си, че заключението в този формуляр било, че л.св. няма никакви наранявания. Заявява, че той като командир на отделение и дежурния офицер знаели за ситуацията. Споделя, че е запознат със системата за видеонаблюдение и разположението на камерите в корпуса на ЗО К. и конкретно камерата, която наблюдава помещението за специални нужди. Споделя, че от камерата се вижда какво е станало. Същата наблюдава вратата, която не е само за специфични нужди, а е и вход. За вратата споделя, че е метална с винкел от долната страна не по-малко от 10 сантиметра с праг и рамка. Заявява, че въпросната камера е на височина 2.40 м. и гледа вратата. Не може човек посредством поставяне на ръцете си на касата да повлияе на видимостта на тази камера. За П. Г. заявява, че е служител, който си върши съвестно работата, той е бил награждаван многократно, наказания няма, това му е първото. Не е имало действия на П. Г., свързани с недокументиране на инциденти от служебни ситуации. За себе си пояснява, че е командир на отделение, което организира носенето на службата на всички надзиратели в моето отделение. За Г. заявявам, че винаги е спазвал субординацията за докладване,

никога не би укривал или омаловажавал нарушения било то от лишен от свобода или от колега. За конкретния случай заявява, че не е разпореждал на П. Г. да съдейства на колегите, защото не е бил на място. Първото нещо, което е направил и се прави е затварянето на групите и на килиите, за да не ескалира напрежението между лишените от свобода и той е направил точно това и след това е отишъл при колегите, за да види какъв е проблемът. *Заявявам, че не е бил очевидец на ситуацията, не е гледал видеозаписите, лично не е видял каква е била ролята и какви са били действията на П. Г. в тази ситуация.* Всичко заявено за процесната ситуация знаел от докладни на колеги за случая и от доклада в 10:00 ч. - 10:15 ч. за същия ден.

Свидетелят А. заявява, че познава П. Г. от 25 г., тъй като са колеги. За декември 2024 г., знае, че лишен от свобода започнал да буйства и да заплашва колегата му С. П. с убийство, че не знае с кого си има работа и някакви такива закани постоянно. Настанала суматоха, а Г. през това време прибирал лишени от свобода, които били на свиждане по време на случая и указал голямо съдействие, тъй като успял да заключи всички килии в корпуса и след това се качил при тях, евентуално ако имат нужда от помощ на 4 етаж, където е зоната с повишена сигурност. На конкретната дата той бил заедно със С. П. на работа, по същото време бил на работа и П. Г.. Споделя, че освен заплахи, от лишения от свобода имало сбутване, същият се опитал да удари колегата му П., няколко пъти и му скъса пагоните. При заключването на килиите, Г. бил зад него на малко разстояние. След като ги заключил, отишъл при тях да им укаже съдействие, но нямало нужда да прави нищо, тъй като конфликтът вече бил приключил. След случая, доколкото знаел, колегата Г., заедно с командира на отделение, конвоирали лишения от свобода до болницата на Затвора С. за изготвяне на документ за травматични увреждания. Твърди, че е запознат със системата за видеонаблюдение в затвора и по-конкретно камерата, която е наблюдавала конфликта. Пояснява, че там, където били има две камери, които са на височина горе - долу 2.40 м. и не е възможно човек чрез поставяне на ръце на касата на вратата или отстрани да попречи на видимостта на камерата. Не може да се ограничи видимостта на камерите защото те са много високо разположени на около 2.40 м., височина от пода. Знае, че там има две камери - едната е разположена на стената срещу вратата, а другата е на отсрещната стена. Едната от камерите е с по-ограничена видимост, а другата е точно срещу вратата където бил конфликта. Заявява, че ако човек си вдигне ръцете не може да прецени дали би могло да ограничи видимостта на камерата срещу вратата, но предполага, че е възможно до някаква степен. *Не можа да каже дали П. Г. е вдигал ръце, за да ограничи видимостта на камерата, защото същият бил зад него.* Твърди, че не е гледал записите от камерите. Пояснява, че стената, на която е камерата е на един метър - метър и нещо от вратата, където бил конфликтът. На мястото на конфликта си спомня, че имало разхвърлян багаж на лишения от свобода. Имало дюшек, сак и дрехи, които били разхвърляни от лишения от свобода и нямало къде да се стъпи. Багажът бил разхвърлян преди конфликта. Спомня си, че тогава конвоирали лишения от свобода за настаняване в килия за специфични нужди от наказателна килия. Когато му съобщили килията, в която трябва да бъде настанен той им казал, че няма да влезе там и започнал да ги псува и си хвърлил дрехите буквално в коридора. Казал им, че докато не дойде дежурният няма да влезе и от там тръгнал конфликтът. Когато отишъл Г., тези вещи били разхвърляни по земята. *Предполага, че Г. се е спънал в тези вещи, защото бил стъпил на винкела на вратата, за да се задържи на него е трябвало да се хване.* Описва конструкцията на

металната врата - с много дебел винкел, на който човек може да стъпи и без да се е спънал. Относно ситуацията, доколкото знаел, била докладвана на командира, но не знае точно кога. Твърди, че когато започнали да разискват случката, районният командир казал, че Г. му е докладвал за случилото се. Знае, че П. Г. не е наказван и има само награди. За него споделя, че е съвестен служител и е изпълнителен, винаги указва съдействие, когато е необходимо и може да се разчита на него. Не знае за други действия свързани с Г., относно недокументирани инциденти във връзка с работата му. Твърди, че Г. спазва йерархията, субординацията и организацията на работа в затвора. *При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:*

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен чл.204, т.3 ЗМВР – началника на Затвора [населено място] като ръководител на структура по чл. 37 ЗМВР. Мотивите на акта следва да се считат допълнени с тези в справка рег. № 3528/12.02.2025 г. /л.32/, предвид направеното в заповедта позоваване на нея и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Съдът приема, че оспорената заповед отговаря на изискванията за форма по чл.210, ал.1 от ЗМВР.

ЗМВР съдържа подробно регламентирано дисциплинарно производство, с което са установени задължения на предвидените за провеждането му органи, при гарантиране правото на защита на държавния служител. Съгласно чл. 205, ал. 3 ЗМВР държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. По аргумент от противното на чл. 206, ал. 5 ЗМВР дисциплинарното производство се провежда в присъствието на държавния служител, доколкото противните хипотези са изброени изчерпателно. Анализът на посочените законови разпоредби води до извод, че с тях се гарантира правото на участие на държавния служител в дисциплинарното производство с оглед постигане на целта му, а именно да се разкрие обективната истина относно това извършено ли е конкретното дисциплинарно нарушение. В този смисъл е Решение № 1254 от 6 февруари 2023 г. по адм.д. № 9930 от 2021 г. на ВАС (обн. - дв, бр. 55 от 2023 г.).

Съгласно чл.208 от ЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 - 202 или по чл. 203, ал. 1, т. 1 дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението.

В случая, съдът приема, че първото действие за установяване на нарушението е съставянето на заповед № Л-23/20.01.2025 г. на ЗА началника на Затвора – [населено място] /л.37/, издадена във връзка с постъпили предварителни данни, отразени в писмо № 26545/13.12.2024 г. на СГП и становище, рег. № 524/16.01.2025 г., изготвено от комисия, назначена със заповед № Л-511/20.12.2024 г. на ВПД началник на Затвора –

[населено място] I-ва категория /неприложени по делото, въпреки изричните указания на съда/.

В дисциплинарната преписка се съдържат данни, че служителя е запознат с правата си по чл.207, ал.8 от ЗМВР и е уведомен, че съгласно чл.207, ал.10 от ЗМВР има право на допълнителни обяснения или възражение в срок от 24 часа след запознаването му със справката, от която възможност същия се е възползвал.

Процедурата по чл.206, ал.1 от ЗМВР, според който преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е длъжен да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, е извършена формално. Текстовете на поканата за изслушване „на осн. чл.206, ал.1 ЗМВР и във връзка с извършеното от Вас на 07.12.2024 г...” указват, че решението за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя е взето предварително, което е в нарушение на задължението по чл.206, ал.3 от ЗМВР за разкриване на обективната истина по случая.

В настоящия случай, в който липсата на данни ДНО да е предприел допълнителни действия по изясняване на обективните факти по случая съобразно чл.206, ал.3 от ЗМВР, навежда на допуснати съществени процесуални нарушения – самостоятелно основание за отмяна по чл.146, т.3 от АПК.

По материалната законосъобразност на акта:

На жалбоподателя е вменено дисциплинарно нарушение по с чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР „неизпълнение на служебните задължения“, чл.197, ал.1, т.3 вр. с чл.200, ал.1, т.8 и т.11 от ЗМВР, което се явява основание за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“. Конкретно, от ДНО е установено нарушение на чл.312 т.13 от ППЗИНЗС която гласи: *„Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения са длъжни да докладват писмено за извършените нарушения и престъпления и да правят предложения за поощряване на лишените от свобода“* за това, че след като е присъствал на място, на което е възприел употребена физическа сила спрямо лишен от свобода, не е предприел мерки, да докладва устно или писмено на дежурния главен надзирател.

Специфичен е начинът на установяване на нарушението – посредством система за видеонаблюдение. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за неяснота относно действията му по време на процесната ситуация. От предоставените на съда доказателства, а именно 2 бр. DVR от камери 15 и 16, съдържащи записи на процесния случай от 07.12.2024 г. ясно се възприема описаните в справката и в обжалваната заповед действия на служителя, а именно – опита за прикриване на употребена физическа сила спрямо лишен от свобода, заемайки позиция на тялото с вдигнати ръце, захванати за горната страна на касата на килията, така че тялото и ръцете запълнят отвора на вратата към помещението, за да попречат на видимостта на камерата, заснемаща входа към същото и съответно случващото се вътре в него. От записите ясно се вижда, че жалбоподателят не предприема никакви действия по деескалация на насилието, като например разтървяване на двете лица (л.св. и другия надзирател П.), нито предприема действия по навременно уведомяване на ръководството, каквото задължение има, съгласно на чл.312 т.13 от ППЗИНЗС, противно на твърденията и на двамата свидетели. Свидетелят Н. заявява, че *„не е бил очевидец на ситуацията, не е гледал видеозаписите, лично не е видял каква е била ролята и какви са били действията на П. Г. в тази ситуация“*, а свидетелят А. дава противоречиви показания, според които *„Не можа да кажа дали П. Г. е вдигал ръце, за да*

ограничи видимостта на камерата, защото същият бил зад него“, а след това, че „Предполага, че Г. се е спънал в тези вещи, защото бил стъпил на винкела на вратата, за да се задържи на него е трябвало да се хване“. От последните не става ясно как св. А. е видял къде е стъпил жалбоподателя, след като не го е виждал, защото същият бил зад него, вкл. не видял дали е с вдигнати ръце. Отделно от това, показанията на св. А. не кореспондират със записите от видеонаблюдението на процесния случай от 07.12.2024 г.

Безспорно е, че дисциплинарно нарушение може да бъде установено посредством системата за видеонаблюдение, създадена с цел дисциплиниране и следене стриктното изпълнение на службата. Вмененото нарушение е установено посредством система за видеонаблюдение и снети от нея записи на 2 бр. DVR от камери 15 и 16, съдържащи записи на процесния случай от 07.12.2024 г. Съхранените от тази система и свалени на електронен носител данни са допустимо доказателствено средство. При преглед на приложените дискове се установява, че записите от видеонаблюдението недвусмислено потвърждават нарушение на чл.312 т.13 от ППЗИНЗС.

Независимо от горното, съдът констатира, че е допуснато нарушение на чл.206, ал.2 ЗМВР, според който при определяне на вида и размера на дисциплинарни наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Макар, в заповедта формално да е възпроизведен текста на тази разпоредба, в дисциплинарната преписка липсват данни ДНО да е събирал доказателства за наложени на служителя наказания или награди. Независимо, че вмененото неизпълнение на служебни задължения е съставомерно по чл.200, ал.1, т.8 и т.11 от ЗМВР, това не освобождава от ДНО от задължението за цялостна преценка по чл.206, ал.2 от ЗМВР, съответна на задължението по чл.6 от АПК. Изложеното обуславя и допуснато нарушение по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторени разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. За претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., посочено в договора за правна помощ като платено по сметка на ОББ, липсва платежен документ, поради което съдът приема този разход за недоказан.

Воден от горното Административен съд София - град, Първо отделени, 21-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. С. Г., ЕГН [ЕГН], Заповед № Л-156/14.03.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл.15, ал.1, т.3 и т.4 вр. с чл.19, ал.2 от ЗИНЗС вр. с чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР „неизпълнение на служебните задължения“, чл.197, ал.1, т.3 вр. с чл.200, ал.1, т.8 и т.11 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], да заплати на П. С. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 10.00 /десет/ лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: